

המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

אור בישראל

A LIGHT FROM WITHIN ISRAEL

פרשת וישלח

י"ח כסלו תשפ"ז, 28.11.2026

1. We continue moving forward through the Book of Genesis. This week's Torah portion is Vayishlach, the eighth portion in the book. What do we do when we're afraid? How do we cope when we face a challenge? The Torah doesn't hide the fact that our forefather Yaakov is afraid before his encounter with Esav. Years earlier, Esav wanted to kill him, and Yaakov fled. Now they are about to meet again. Yaakov prepares in three ways: with a gift, with prayer, and for war.

2. The commentators teach that we too can learn from Yaakov: to reach out a hand in peace and reconciliation, to pray and remember that God runs the world, and also to know how to struggle and stand up for our principles.

3. In the end, Yaakov and Esav meet without a fight. Yaakov chooses to part ways with Esav and begins a new, challenging chapter with his family in the Land of Israel. In this portion he receives the name Yisrael, and that is our name to this day.

4. On Saturday night, the 19th of Kislev begins, a special holiday for Chabad Chassidism. On this day the movement's founder was released from prison, and from then on Chassidism began to spread throughout the world. In honor of this special day, we bring a short story about the Baal HaTanya and what we can still learn from it today. Preparations for Chanukah are also beginning: next Friday we'll light the first candle.

A STORY FOR SHABBAT

A HEARING TEST

He has three names, three titles. The first is Rabbi Schneur Zalman of Liadi, meaning Rabbi Schneur Zalman who came from the town of Liadi. The second is "the Alter Rebbe" (the Elder Rebbe), because he was the first Rebbe in the Chabad dynasty. Admor, the Hebrew word for Rebbe, is an acronym for "our master, our teacher, and our rabbi." The third title is "the Baal HaTanya" (author of the Tanya), because he wrote the Tanya, a foundational work of Chassidism. In this story, we'll call him the Alter Rebbe. One day, the Alter Rebbe was at the home of his son, Rabbi Dovber. Each of them sat in a different room, on a different floor, studying Torah. Suddenly, the baby in the cradle began to cry. It was Rabbi Dovber's son, the Alter Rebbe's grandson. The Alter Rebbe quickly closed his book and went down the stairs to the baby's room. He picked him up, tended to him, and laid him back down in the cradle. Only when he saw that his grandson was calm and settled did he return to his studies. As he went back up to his room, he passed the floor where his son was sitting. Rabbi Dovber was still completely absorbed in his learning. The Alter Rebbe stopped beside him and asked in astonishment, "Why didn't you get up to calm your crying baby?" His embarrassed son looked up and replied, "The baby was crying? I was so absorbed in my learning that I didn't hear anything at all..." His father said to him, "Remember, my son: if a person is so absorbed in Torah study that he doesn't hear the sound of a crying baby, he must examine carefully what is flawed in his learning. One must study seriously and with focus, but the Torah itself teaches us to be sensitive. If a baby is crying, you have to hear it." (From the "Ligdol" book series)

Food for Thought

This is one of the best-known stories in the Chassidic movement, and its message is fundamental and important: even if you are occupied with the most important things, you must hear the sound of a crying baby. You must be sensitive to your surroundings, notice distress, and stay alert to what is happening around you.
And not only to a baby, of course, but to anyone who needs your help.

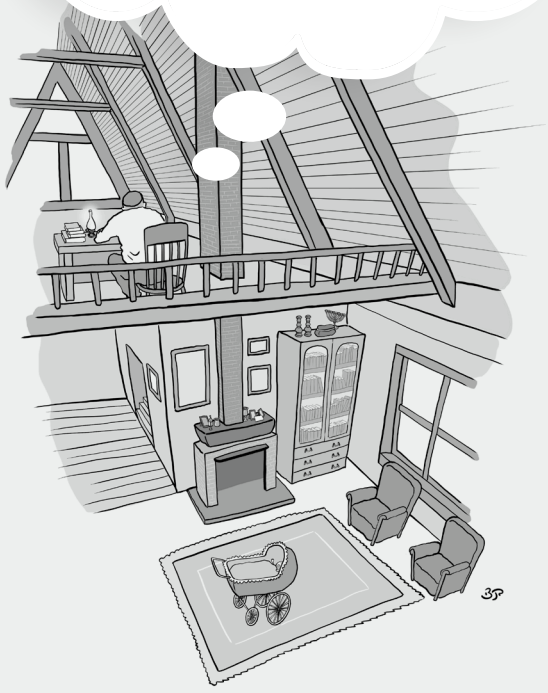

המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

אור בישראל

A LIGHT FROM WITHIN ISRAEL

פרשת וישלח

A VICTORY PHOTO

"Doesn't it bother you that everyone stops you for a selfie?" I asked Eliya Cohen at the start of the evening in the city of Sderot. I had the privilege of sitting on stage with Eliya, the hostage who returned from Gaza, and his mother, Sigalit. On the way to the stage, everyone stopped Eliya: a selfie, a hug. Just being physically near him moves people. "On the contrary, this is my healing. I was an anonymous person, a hostage held in the harshest conditions there are, and now I'm embraced and loved. I love the embrace of the Jewish nation, because I see who we really are: people don't know me, but they love me. You don't know me, but you're my brother. It brings things full circle for me, it warms my heart, it's part of my recovery." We talked about the bond between parents and children, a bond you can't see but that is almost physical. Sigalit and Eliya didn't see each other for 505 days, yet they felt more connected than ever. "You can't explain in words what a mother and child are," she said. Eliya added that you also can't explain love in words, or building a home in Israel. His wedding to Ziv Abud, who was wounded in a bomb shelter at the Nova festival, is his victory photo. "As a married couple, we enjoy arguing these days about dishes in the sink and taking out the trash. People told me with a smile that I got out of one captivity and walked into another... but it's exactly the opposite. I choose this, I want this, I'm happy with it." Eliya talked about putting on tefillin in the tunnels without tefillin, only imagining the straps. He talked about prayers from the depths of his heart, and also about purpose: "There were hostages with me whom I taught to pray, really from the very beginning. Precisely when things are hard for you, find a role, find a mission. Whether it's handing out the food we received, or sharing knowledge and spiritual strength."

דף הפרשה מוקדש לעילוי
נשמת החיילים הקדושים
מיכאל בן חמו ואייל טויטו הי"ד

FROM THE DIARIES OF SHLICHIM

Shalom! We are the Elias family, shlichim at Silver Academy in Harrisburg, Pennsylvania. One of the most meaningful parts of our shlichut is simply being here as an Israeli family. The warmth, the open home, and the energy we bring with us create a special connection in the school and in the community. Every month we hold a school-wide Kabbalat Shabbat with representatives from every class. About two weeks ago, we also invited parents and grandparents. Together we studied the story "The Grandfather and the Little Bowl" and talked about what we received from our parents and grandparents, and what we would like to pass on to our children and grandchildren. Then each class led part of the Kabbalat Shabbat, and at the end each family made a challah cover for their own Shabbat table at home. In a world where we're all busy and screens take center stage, it was moving to see families pause for a moment, sit together, talk, learn, and create. We like to think of our mission like a pizza delivery guy or an Amazon courier: there is a sender and there is a recipient, and the shaliach is the long arm that connects them. That is our privilege as shlichim: to pass on some of the good we have received from the Jewish people and the State of Israel, and from our tradition and culture. Shabbat Shalom.

Around the Shabbat Table

- What became possible at the Kabbalat Shabbat gathering because several generations took part? What custom, story, or value that you received from your family would you like to pass on?
- Eliya says the nation's embrace helps him feel part of one big family. What small gestures can give someone a sense of belonging, even when we don't know each other well?
- Eliya says that even in captivity, he found a way to help others. What can give a person a role in a difficult moment? Where in your class or community could you take on a small role that would help someone else?

Translators: Janine Muller Sherr and Yehoshua Siskin
Send responses to: office@sivanrahavmeir.com
To contact **the education department:** Morim@wzo.org.il

המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

אור מישראל
A LIGHT FROM ISRAEL

פרשת וישלח

גליון מס' 124 || י"ח כסלו תשפ"ז, 28.11.2026

עם סיון רהב-מאיר

1. אנחנו ממשיכים להתקדם בספר בראשית. פרשת השבוע היא פרשת וישלח, הפרשה השמינית בספר בראשית.
מה עושים כשמפחדים? איך מתמודדים כשעומדים מול אתגר? הפרשה לא מסתירה שיעקב אבינו מפחד לפני המפגש עם עשיו. לפני שנים רצה עשיו להרוג אותו, ויעקב ברח. עכשיו הם עומדים להיפגש שוב. יעקב מתכונן בשלוש דרכים: דורון (מתנה), תפילה ומלחמה.

2. הפרשנים מלמדים שגם אנחנו יכולים ללמוד מיעקב: להושיט יד לשלום ולפיוס, להתפלל ולזכור שאלוקים מנהל את העולם, וגם לדעת להיאבק ולעמוד על העקרונות שלנו.

3. יעקב ועשיו נפגשים לבסוף בלי מאבק. יעקב בוחר להיפרד מעשיו ומתחיל תקופה חדשה ומלאת אתגרים עם משפחתו בארץ. בפרשה הוא מקבל את השם ישראל, וזה השם שלנו עד היום.

4. במוצאי שבת מתחיל י"ט בכסלו, חג מיוחד של חסידות חב"ד. ביום הזה מייסד החסידות יצא מהכלא, ומאז החלה החסידות להתפשט בעולם. לכבוד היום המיוחד הזה, נביא סיפור קטן על בעל התניא ועל מה שאפשר ללמוד ממנו גם היום. גם ההכנות לחנוכה מתחילות: ביום שישי הבא נדליק נר ראשון.

סיפור לשבת

בדיקת שמיעה

יש לו שלושה שמות, שלושה כינויים. הראשון הוא רבי שניאור זלמן מלאדי, כלומר רבי שניאור זלמן שמגיע מהעיר לאדי. השני הוא "האדמו"ר הזקן", כי היה האדמו"ר הראשון בשושלת חסידות חב"ד. אדמו"ר הוא ראשי תיבות של "אדוננו, מורנו ורבנו". הכינוי השלישי הוא "בעל התניא", כי כתב את ספר התניא, ספר יסוד בחסידות. בסיפור הזה נקרא לו האדמו"ר הזקן. יום אחד היה האדמו"ר הזקן בבית בנו, רבי דובער. כל אחד מהם ישב בחדר אחר, בקומה אחרת, ולמד תורה. לפתע החל התינוק שבעריסה לבכות. זה היה בנו של רבי דובער ונכדו של האדמו"ר הזקן. האדמו"ר הזקן מיהר לסגור את הספר וירד במדרגות לחדר התינוק. הוא הרים אותו, טיפל בו והשכיב אותו בחזרה בעריסה. רק כשראה שנכדו שקט ורגוע, חזר ללימודו. כשעלה בחזרה לחדרו, עבר בקומה שבה ישב בנו. רבי דובער עדיין היה שקוע כולו בלימוד. האדמו"ר הזקן עצר לידו ושאל בפליאה: "מדוע לא קמת להרגיע את התינוק הבוכה שלך?" הבן הנבוך הרים את עיניו וענה: "התינוק בכה? הייתי כל כך שקוע בלימוד, עד שבכלל לא שמעתי..." אמר לו אביו: "זכור, בני: אם אדם עסוק בלימוד תורה עד כדי כך שאינו שומע קול בכי של תינוק - עליו לבדוק היטב מה פגום בלימוד שלו. צריך ללמוד ברצינות, בריכוז, אבל התורה עצמה מלמדת אותנו להיות רגישים. אם תינוק בוכה - צריך לשמוע". (מתוך סדרת הספרים "לגדול")

נקודה למחשבה

זה אחד הסיפורים המפורסמים ביותר בתנועת החסידות, והמסר שלו יסודי וחשוב: גם אם אתה עוסק בדברים הכי חשובים, אתה חייב לשמוע קול של תינוק בוכה. אתה חייב להיות רגיש לסביבה, לשים לב למצוקות, להיות עירני למה שקורה מסביב. לא רק לתינוק כמובן, אלא לכל מי שזקוק לעזרתך.

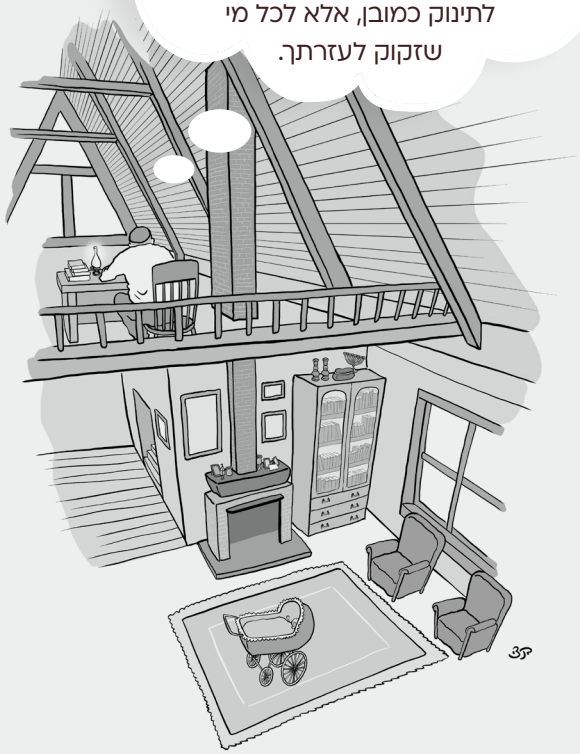

אור מישראל
A LIGHT FROM ISRAEL
פרשת וישלח
המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

יומנם של שליחים

שלום! אנחנו משפחת אליאס, שליחים בבית הספר סילבר אקדמי שבהאריסבורג, פנסילבניה. אחד הדברים המשמעותיים בשליחות שלנו הוא עצם הנוכחות כמשפחה ישראלית. החום, הבית הפתוח והרעננות שאנחנו מביאים איתנו יוצרים חיבור מיוחד בבית הספר ובקהילה. בכל חודש אנחנו מקיימים קבלת שבת בית ספרית בהשתתפות נציגים מכל הכיתות. לפעני כשבועיים הזמנו גם הורים, סבים וסבתות. למדנו יחד את הסיפור "הסבא והקערה הקטנה" ושוחחנו על מה שקיבלנו מההורים ומהסבים שלנו, ומה היינו רוצים להעביר לילדינו ולנכדינו. אחר כך כל כיתה הובילה חלק בקבלת השבת, ובסוף כל משפחה הכינה כיסוי חלה לשולחן השבת בבית. בעולם שבו כולנו עסוקים והמסכים תופסים מקום מרכזי, היה מרגש לראות משפחות עוצרות לרגע, יושבות יחד, משוחחות, לומדות ויוצרות. אנחנו אוהבים לחשוב על השליחות כמו על שליח פיצה או שליח אמזון: יש מי ששולח ויש מי שמקבל, והשליח הוא היד הארוכה שמחברת ביניהם. זו הזכות שלנו בשליחות: להעביר הלאה משהו מהטוב שקיבלנו מעם ישראל וממדינת ישראל, ומהמסורת והתרבות שלנו. שבת שלום.

סביב שולחן השבת

- מה התאפשר במפגש קבלת השבת בזכות ההשתתפות של כמה דורות? איזה מנהג, סיפור או ערך שקיבלתם במשפחה הייתם רוצים להעביר הלאה?
- אליה מספר שהחיבוקים עוזרים לו להרגיש שהוא חלק ממשפחה גדולה. אילו מחוות קטנות יכולות לתת תחושה של שייכות, גם אם אנחנו לא מכירים היטב?
- אליה מספר שגם בשבי מצא דרך לעזור לאחרים. מה יכול לתת לאדם תפקיד ברגע קשה? איפה בכיתה או בקהילה אפשר לקחת על עצמנו תפקיד קטן שיעזור למישהו אחר?

תמונת ניצחון

"זה לא מפריע לך שכולם עוצרים אותך לסלפי?", שאלתי את אליה כהן בפתיחת הערב, בעיר שדרות. זכיתי לשבת על הבמה עם אליה, החטוף שחזר מעזה, ואמא שלו, סיגלית. בדרך לבמה כולם עצרו את אליה. סלפי, חיבוק, עצם הנוכחות הפיזית שלו ליד אנשים- מרגשת אותם. "להיפך, זה הריפוי שלי. הייתי אדם אנונימי, חטוף בתנאים הכי קשים שיש, ועכשיו אני מחובק ואהוב. אני אוהב את החיבוק של עם ישראל, כי אני רואה מי אנחנו באמת- אנשים לא מכירים אותי, אבל אוהבים אותי. אתה לא מכיר אותי, אבל אתה אח שלי. זה עושה לי סגירת מעגל, עושה לי טוב בלב, זה חלק מהשיקום". דיברנו על קשר בין הורים לילדים, קשר שלא רואים אותו, אבל הוא כמעט-פיזי. סיגלית ואליה לא נפגשו 505 ימים, אבל הרגישו מחוברים מאי פעם. "אי אפשר להסביר במילים מה זה אמא ובן", היא אמרה, ואליה הוסיף שאי אפשר להסביר במילים גם אהבה, הקמת בית בישראל. החתונה שלו עם זיו עבוד, שנפצעה במיגונית בנובה, היא מבחינתו תמונת ניצחון. "כזוג נשוי אנחנו נהנים לריב היום על כלים בכיור, על להוריד את הפח, אמרו לי בחיוך שיצאתי מכלא אחד, ונכנסתי לכלא שני... אבל זה בדיוק להיפך. אני בוחר, אני רוצה, אני שמח בזה". אליה סיפר על הנחת תפילין בתוך המנהרות ללא תפילין, כשהוא רק מדמיין את הרצועות. סיפר על תפילות מעומק הלב, וגם על שליחות: "היו איתי חטופים שלימדתי אותם להתפלל, ממש מההתחלה. דווקא כשקשה לך, תמצא תפקיד, תמצא שליחות. אם זה לחלק אוכל שקיבלנו, ואם זה לחלק ידע ועוצמה רוחנית".

לתגובות: office@sivanrahavmeir.com
ליצירת קשר עם המחלקה לחינוך: Morim@wzo.org.il